

hed ved en Skole inde i København eller et andet Sted, hvor du igen kan komme sammen med din gamle Omgangskres; for det maa du vistnok trænge til, kan jeg godt forstaa.“

Emanuel saa overrasket hen paa hende.

„Men vil du da det, Hansine?“

„Jeg?“ sagde hun og bøjede sig endnu lidt dybere ned over sit Kjøleskød, som hun under hele Samtalen havde siddet og glattet over med Haanden. „Jeg vil helst det, som jeg troer kan være det bedste for os allesammen.“ — —

Allerede den følgende Dag kørte Emanuel ind til Stiftsbyen for at udtale sig for Bispen og anmode om Afsked fra sit Embede. Bispen talte ham i Begyndelsen strengt til; men Emanuels dybe Nedtrykthed formildede efterhaanden hans Tone. Han sagde til ham, at han aabenbart „befandt sig i en Gæringsperiode“, og at det maaske alene af den Grund vilde være tilraadeligt for ham en Tid at trække sig tilbage fra offentlig Virksomhed. Idet han med forsigtige, men indtrængende Ord bad ham bekæmpe det Tungsind, den Tilbøjelighed til sygelig Selvbetragtning, som han havde taget i Arv efter sin Moder, lovede han tilsidst at tage sig af hans Sag og ønskede ham ved Afskeden Forsynets Bistand til at gaa styrket og lutret ud af sin aandelige Krise.

Hele Eftermiddagen gik Hansine rastløs frem og tilbage i en af Havens lange Alleer og ventede paa hans Hjemkomst. Hendes Ansigt, hvis alvorlige Linjer de sidste Ugers Begivenheder yderligere havde uddybet, var præget af en mørk Beslutsomhed. Hun gik med Armene indsvøbte i et lille Uldsjal, som om hun frøs, og hvert Øjeblik steg hun op paa den lille Jordhøj, hvorfra man kunde overskue Egnen mod Vest.

Lidt før Solnedgang kom han endelig; og faa Minutter senere befandt de sig begge ude i den lange Kastaniealle i Enden af Haven, hvor de havde søgt hen for at kunne tale uforstyrret. Hansine satte sig paa den „Naturbænk“, der fra gammel Tid stod her ved en Træstamme, mens Emanuel urolig bevægede sig frem og tilbage foran hende og fortalte.

„Saa nu har vi altsaa vor Frihed,“ sluttede han sin Beretning